

ΟΙΚΟΔΟΜΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

«Ὁ δὲ προφητεύων, ἄνθρωποις λαλεῖ οἰκοδομὴν καὶ παράκλησιν καὶ παραμυθίαν»
(Α' Κορινθ. ιδ' 3)

Ἀπλὴ Κατήχησις μέσα ἀπὸ τὴν πείρα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ
ΑΦΙΔΝΑΙ ΑΤΤΙΚΗΣ, ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθμὸς τεύχους 5 • Σεπτέμβριος - Νοέμβριος 2014

✠ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ✠

● **Κείμενο Α΄:** «Παρεμβαίνοντες...»

Απορρίπτουμε τὸν πολιτισμὸ τῆς κατάθλιψης!

● **Κείμενο Β΄:** Προσευχὴς λόγων καὶ προσευχὴς ἔργων

Ἡ εὐσέβεια καὶ ἡ θρησκοληψία

● **Κείμενο Γ΄:** Ὁ Φύλακας Ἄγγελός μας βοηθὸς στὴν «ἔξοδό» μας

Τὸ χειρόγραφο τῶν ἁμαρτιῶν μας

● **Κείμενο Δ΄:** Οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι μᾶς προστατεύουν, μᾶς ἐνδυναμώνουν, μᾶς φωτίζουν

Ἐντρεπόμεθα τὸν Φύλακα Ἄγγελό μας;

● **Κείμενο Ε΄:** Σημασία καὶ χρῆση - Σύμβολα καὶ Ζωή

Τὸ Καντήλι

● **Κείμενο Σ΄:** Τὸ σιτάρι τῆς ἁμαρτίας

Ἡ Ἀργία τῆς Κυριακῆς

● **Κείμενο Ζ΄:** «Σὲ παρακαλῶ!» ἡ εὐγένεια τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων

Ὁ Ἀκοίμητος Φύλακας Ἄγγελος τοῦ Ναοῦ, τῆς Ἁγίας Τράπεζας

«Παρεμβαίνοντες...»

Απορρίπτουμε τὸν πολιτισμὸ τῆς κατάθλιψης!*

Ἡ συνεπὴς Ὁρθόδοξη Ἐκκλησιαστικὴ Ζωὴ εἶναι μία πλήρης ἀπόρριψη καὶ ριζικὴ ὑπέρβαση ὅλου τοῦ σύγχρονου μας πολιτισμοῦ τῆς κατάθλιψης, τῆς κουλτούρας τοῦ πεσιμισμού...

Ὁ πολιτισμὸς τῆς κατάθλιψης ἔντεχνα, μεθοδευμένα καὶ μὲ ποικίλους τρόπους διαχέεται παντοῦ σήμερα καὶ διαποτίζει κάθε ἔκφανση τῆς καθημερινῆς μας ζωῆς...

Ἄμε **Ὅχι** στὴν μελαγχολικὴ μουσικὴ καὶ τὰ καταθλιπτικὰ τραγούδια, γιατί σαφῶς ματώνουν τὴν ψυχὴ μας!...

Ἄμε **Ὅχι** στὰ μελαγχολικὰ ἔντυπα, γιατί δὲν ἔχει τίποτα νὰ μᾶς προσφέρει τὸ κενό τους!...

Ἄμε **Ὅχι** στὶς μελαγχολικὲς ἐκπομπὲς καὶ τὶς ταινίες, γιατί δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπ' τὸν πεσιμισμό τους!...

Ἄμε **Ὅχι** στὴν ἁμαρτωλὴ καὶ ἐγωκεντρικὴ διασκέδαση!...

Ἄμε **Ὅχι** στὰ ὅποιαδήποτε στέκια τῆς ἀπογοήτευσης καὶ τῆς ἀπελπισίας, πού ὀδηγοῦν στοὺς κενὸ τοῦ πουθενά!...

Ἄμε **Ὅχι** στοὺς ἀλκοόλ, στὰ ναρκωτικά, καὶ στοὺς τόσους ἄλλους ἐθισμούς, πού βυθίζουν στοὺς σκοτὸς τῆς ψευδαίσθησης!...

Ἄμε **Ὅχι** στοὺς ἀπόλυτο τίποτα αὐτῶν τῶν διασκεδάσεων, γιατί μὲ τίποτε δὲν μποροῦν νὰ μᾶς δώσουν χαρὰ ἢ νὰ αὐξήσουν τὴν χαρὰ μας!...

Ἄμε **Ὅχι** τελικὰ σὲ ὅ,τι δὲν εἶναι χαρούμενο!... **Δ**ὲν ἀποπνέει αἰσιοδοξία!... **Δ**ὲν εἶναι ἀληθινὰ κεφάλτο!... **Δ**ὲν ἔχει Ὅραμα Ζωῆς καὶ Θυσίας γιὰ τὸν ὅποιοιδήποτε Ἄλλον!... **Δ**ὲν ἔχει πηγὴ τοῦ τὴν Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ!... **Δ**ὲν ξεκινάει ἀπὸ τὸν Σταυρὸ γιὰ νὰ καταλήξῃ στὴν νερομάννα τῆς Ἀνάστασης!...

(*) Γιὰ τὴν ἀντιγραφή: † ὁ Μητροπολίτης Κυπριανός, 1.9.2014 ἐκ. ἡμ. Ἀρχὴ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἔτους.

«Νὰ γίνῃ ἐπιτέλους
ὁ Χριστιανισμὸς Θρησκεία τῶν ἔργων»

Ἡ εὐσέβεια καὶ ἡ θρησκοληψία*

Ο Ἕλληνας φωτιστὴς τῶν Ρώσων Ὅσιος Μάξιμος ὁ Γραικὸς (1470 -1556) παρέμεινε τὰ τελευταῖα πέντε ἔτη τῆς ζωῆς του στὴν Λαύρα τῆς Ἁγίας Τριάδος, ποὺ ἱδρυσε ὁ Ὅσιος Σέργιος τοῦ Ραντονέζ.

Ἐκεῖ τὸν ἐπισκέφθηκε ὁ Τσάρος Ἰβάν ὁ Τρομερός, καθὼς πήγαινε μὲ τὴν Τσαρίνα Ἀναστασία καὶ τὸν μικρὸ Τσάρεβιτς Δημήτριο, σὲ προσκύνημα τοῦ Ὁσίου Κυρίλλου στὸ Μπελοζέρσκ.

Ὁ Ὅσιος Μάξιμος προσπάθησε, χωρὶς τελικὰ νὰ τὸ πετύχη, μὲ πολλὴ ἐπιμονὴ καὶ μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς του, νὰ πείσῃ τὸν θρησκοληπτο Ἡγεμόνα, ἀντὶ νὰ κάνῃ Προσκυνήματα, νὰ βοηθήσῃ τὶς φτωχὲς γυναῖκες καὶ τὰ ἀπροστάτευτα ὄρφανά, θύματα πολέμου γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ Καζάν ἀπὸ τοὺς Τατάρους.

Τὸν ὑποδέχτηκε στὸ κελλί του μὲ τὰ λόγια:

- **Εὐχαριστῶ τὸν μεγαλοδύναμο Θεό, Τσάρε Ἰβάν, ποὺ μ' ἀξίωσε νὰ σὲ ἰδῶ μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια πρὶν νὰ ἔρθῃ ἡ ὥρα τους νὰ κλείσουν. Ἄς σὲ συνοδεύῃ ἡ Θεία Προστασία, μεγάλε Βασιλιὰ τῆς Ὁρθοδοξίας! Κι ἂν σοῦ εἶναι ἀρεστό, ἔχε καὶ τὴν ἰδική μου ταπεινὴ εὐλογία.**

- **Γιὰ τοῦτο μὲ βλέπεις ἐδῶ, Γέροντα, ἀπάντησε ὁ Τσάρος. Ἐπειδὴ θέλω νὰ ἔχω τὴν εὐλογία σου. Κι ἐγὼ καὶ ἡ Τσαρίνα κι ὁ μικρὸς Τσάρεβιτς, ποὺ δὲν χρόνισε ἀκόμη.**

- **Ἐμαθα, Τσάρε μου, πὼς σκέφτεσαι νὰ κάνῃς μεγάλο ταξίδι. Ἔτσι εἶναι ὅπως τὸ λένε;**

- **Ἔτσι, ἀπάντησε ὁ Ἰβάν. Πηγαίνω στὸ Μπελοζέρσκ νὰ προσκυνήσω τὸν Ὅσιο Κύριλλο. Τέτοιο εἶναι τὸ τάμα μου.**

- **Ὅταν ἦσουν, εἶπε τότε ὁ Ὅσιος, βαριὰ ἄρρωστος, προσευχήθηκα σὲ ὅλους τοὺς Ἁγίους. Προσευχήθηκα ἀκόμη καὶ στὴν θαυματουργὸ Εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Βατοπεδινῆς. Ἀλλὰ δὲν πῆγα στὸ Βατοπέδι! Ἀπὸ δῶ μέσα Τὴν παρακάλεσα, ἀπὸ τὸ κελλί μου. Κι ἡ Παναγία μ' ἄκουσε...**

Ὁ Τσάρος ἀπόρησε. Δὲν ἦταν τόσο τὰ λόγια, ὅσο ἡ φωνὴ του, ποὺ δὲν τοῦ ἄρесе. Παρατηρητικὸς ὁ Ἰβάν, κατάλαβε ὅτι αὐτὰ ποὺ ἄκουσε, ἔπρεπε νὰ τὰ ξετυλίξῃ, νὰ τὰ ψάξῃ καὶ νὰ βρῇ τὴν ἔννοιάν τους.

Τὸν ἐρώτησε:

- **Καὶ δὲν εἶναι καλὸ ποὺ πάω νὰ κάνω τὸ τάμα μου;**

- **Δὲν εἶναι καλό..., τοῦ δόθηκε δίχως διασταγμὸ ἢ ἀπάντησι.**

Ὁ Ἰβάν ἔπρεπε σὲ πιὸ μεγάλη ἀπορία.

- **Μὰ πάω νὰ προσκυνήσω τὸν Ὅσιο Κύριλλο στὴν ἴδια τὴν Μονή του!**

- **Τσάρε Ἰβάν. Ὅταν ἔχῃς νὰ κάνῃς ἓνα μεγάλο καλὸ καὶ δὲν τὸ κάνῃς, κι ἀντὶ γιὰ τὸ μεγάλο καλὸ κάνῃς ἄλλο, μικρότερο, τότε λογάριάζε πὼς δὲν κάνεις καλό, παρὰ κακό!... Λογάριάζε ὅτι ὀφείλεις πέντε καὶ δίνεις ἓνα. Μὰ τότε ἡ ὀφειλὴ σου μένει!**

- **Καὶ ποιὰ εἶναι ἐκεῖνα ποὺ δὲν δίνω; Ποιὸ εἶναι τὸ μεγάλο καλὸ ποὺ δὲν κάνω;**

- **Οἱ προσευχὲς τῶν λόγων εἶναι πάρα πολλές, μὰ πάνω ἀπ' ὅλες, Τσάρε Ἰβάν, εἶναι ἡ προσευχὴ τῶν ἔργων. Ὁ Κύριος εἶπε: «Μὴ μοῦ λέτε “Κύριε! Κύριε!” ἀλλὰ νὰ πράττετε τὰ ὅσα σὰς λέω». Κι ἐσὺ τώρα, ἀντὶ γιὰ ἔργα, πηγαίνεις νὰ πῆς λόγια. Νὰ τὸ κακὸ ποὺ κάνεις...**

Ὁ Ἰβάν ἔμεινε σιωπηλός. Δὲν σκεφτόταν τίποτε. Ἐνιωθε μόνο μέσα του μεγάλο θυμὸ γιὰ τὰ λόγια τοῦ Ὁσίου.

- **Καὶ τί μοῦ λὲς νὰ κάνω;... ἐρώτησε σὲ λίγο.**

- **Πῆρες πέρσι τὸ Καζάν ἀπὸ τοὺς ἄπιστους καὶ πολλοὶ γενναῖοι Χριστιανοὶ πολεμιστὲς ἔπρεσαν μπροστὰ στὰ κάστρα... Ἄφησαν χῆρες γυναῖκες, παιδιὰ ὄρφανά, μάνες χαροκαμένες κι ἀπροστάτευτες. Ἐ, αὐτοὺς νὰ σκεφτῆς τώρα. Γύρισε πίσω στὴν Μόσχα καὶ κάθισε νὰ σκεφτῆς πὼς θὰ ἐλαφρώσῃς τὸν πόνο τους.**

Βάζοντας ὁ Ὅσιος τὴν παλάμη στὴν καρδιά του, πρόσθεσε μὲ ἀνείπωτη ἰκεσία ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του:

Κάμε ὅπως σοῦ λέω, καὶ θὰ προσεύχωμαι γιὰ σένα νύχτα καὶ μέρα, μέχρι τὸν θάνατό μου. Δεῖξε στοὺς πάσχοντες τὴν εὐσπλαγχνία σου. Καλύτερη προσευχὴ δὲν ὑπάρχει!... Καὶ νὰ εἶσαι βέβαιος,

Τσάρε μου, ὅτι ὁ Κύριος θὰ τὴν ἀκούσῃ μιὰ τέτοια προσευχή, θὰ δοξάσῃ τὸ ὄνομά σου στὸν αἰῶνα τὸν ἅπαντα!

- Γέροντα, εἶπε ὁ Ἰβάν, μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ τοῦτο πὺ λὲς ἐσὺ κι ἐκεῖνο πὺ λογαριάζω ἐγώ. Τὸ ἓνα δὲν ἐμποδίζει τ' ἄλλο!

- Ἐμποδίζει!... φώναξε ὁ Ὅσιος μὲ ἔξαψη. Ἐμποδίζει, Τσάρε, πάρα πολύ. Σὲ ἱκετεύω, ἀκουσέ με: Δὲν εἶναι μόνο πὺ θ' ἀνακουφίσῃς τὶς χῆρες καὶ τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς ἄλλους πονεμένους. Ἀκόμη πιὸ σπουδαῖο εἶναι τὸ παράδειγμα! Ὅσα σοῦ λέω ἐγὼ τούτῃ τὴν στιγμή, δὲν τὰ λέω μὲ τὴν ἰδική μου φτωχὴ φωτιση. Ἀκουσέ με καλά. Κάνε τὴν ἀρχή, μάθε τοὺς ἀνθρώπους, ἐσὺ ὁ Τσάρος, ν' ἀφήσουν τὰ λόγια καὶ νὰ δώσουν ἀξία στὶς πράξεις. Τοῦτο θέλει ὁ Κύριος, τίποτε ἄλλο. Καὶ νὰ τὴν, Τσάρε Ἰβάν, ἡ στιγμή! Τώρα πὺ δυνάμωσε τὸ Βασίλειό σου κι ἐγίνε ἀκατανίκητο, τώρα σημανε ἡ ἐποχή, ἐπὶ τῆς ἰδικῆς σου Βασιλείας, νὰ γίνῃ ἐπιτέλους ὁ Χριστιανισμὸς θρησκεία τῶν ἔργων.

- Κι ἂν συνεχίσω τὸ ταξίδι, Γέροντα, ὅπως τὸ ξεκίνησα;

- Ἄν τὸ συνεχίσῃς, θὰ κάνῃς μεγάλο κακό! Καὶ ἀνάλογος θὰ εἶναι ὁ πόνος πὺ θὰ δοκιμάσῃς... Ἀλλὰ καὶ σὺ προσωπικὰ θὰ πάθῃς μεγάλο κακό! Καὶ μάλιστα πολὺ σύντομα...

- Για ποιὸ κακὸ λὲς;... ἐρώτησε ὀργισμένος ὁ Τσάρος.

- Ἐκεῖ πὺ πᾶς, θὰ χάσῃς τὸν Τσάρεβιτς..., ἀπάντησε ὁ Ὅσιος ἔχοντας θεῖα πληροφορία.

Ὁ Ἰβάν ἐγίνε κατακίτρινος! Φοβήθηκε τὸν προφητικὸ λόγο, μὰ δυνατώτερη κι ἀπὸ τὸν φόβο ἐνιωθε μέσα του τὴν ὀργή.

- Τί; Μὲ φοβερίζεις;... φώναξε. Πῶς τολμᾶς ἐσύ, ἓνας θνητός, νὰ μοῦ λὲς πράγματα πὺ μόνον ὁ Θεὸς τ' ἀποφασίζει; Πάρε πίσω ὅσα εἶπες γιὰ τὸν Τσάρεβιτς.

Στὰ μάτια του ὁ Ὅσιος εἶδε τὸν τρόπο γιὰ τὴν ἐπαλήθευση τῆς προφητείας. Μέσα στὸν τρόπο τοῦ Τσάρου θαμπόφεγγε ἡ μοναδικὴ ἐλπίδα.

- Βοήθα, Χριστέ μου!... ἔκανε τὸν σταυρὸ του. Καὶ πλησιάζοντας τὸν Ἰβάν, τὸν ἐκοίταξε βαθιὰ στὰ μάτια:

- Τσάρε Ἰβάν..., τοῦ εἶπε. Ἄν δὲν ἀκούσῃς τὰ λόγια μου, τὸ παιδί θὰ τὸ χάσῃς!

Ἐξαλλος ὁ Ἰβάν μούγκρισε σὰν θηρίο, χτύπησε χάμω μὲ φοβερὴ δύναμη τὸ πόδι του καὶ

ὄρμησε στὴν πόρτα.

* * *

Τὸ ταξίδι πραγματοποιήθηκε. Ὁ Τσάρος περιφρόνησε τὴν ἐκκλησιή φιλανθρωπίας τοῦ Ὁσίου, ἡ ὁποία θὰ ἦταν ἀφορμὴ γιὰ μιὰ γενικώτερη ἀλλαγὴ νοοτροπίας σὲ πολλοὺς θρησκόληπτους. Σύμφωνα ὁμως μὲ τὴν πρόρρηση, ὁ Τσάρεβιτς Δημήτριος, πρωτότοκος γυιὸς τοῦ Ἰβάν τοῦ Τρομεροῦ, δὲν ἄντεξε τὶς κακουχίες τοῦ ταξιδιοῦ καὶ ἀπέθανε στὸν δρόμο.

(*) Χαρίσματα καὶ Χαρισματοῦχοι, Τόμος Γ', ἐκδοσις Ἱερᾶς Μονῆς Παρακλήτου, σελ. 74-78, Ὁρωπὸς Ἀττικῆς 2002. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

Εὐχαριστιακὴ καὶ Κενωτικὴ Στάσις

«...νὰ γεμίσω ἀπὸ Ἐκεῖνον!...»

Δὲν μοῦ λείπει τίποτε!...

*

Δὲν ἀπαιτῶ τίποτε!...

*

Δὲν μοῦ ἀξίζει τίποτε!...

*

Εἶμαι εὐχαριστημένος γιὰ ὅλα!...

*

Γιὰ ὅσα ἔχω ἢ δὲν ἔχω ἢ μοῦ δίδονται, εὐχαριστῶ καὶ δοξάζω τὸν Θεό!...

*

Ὅλους τοὺς ἀγαπῶ καὶ μὲ ὅλους εἶμαι εὐχαριστημένος!...

*

Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν!...

*

Ὅλοι μὲ ἀγαποῦν, ἀκόμη καὶ ὅταν μὲ κρίνουν, διότι μὲ ὠφελοῦν!...

*

Εὐχαριστῶ τὸν Χριστό μου ὅταν δὲν θέλω, δὲν ἀπαιτῶ, διότι τότε εἶμαι ἐλεύθερος· τότε μπορῶ νὰ ταπεινωθῶ, νὰ ἀγαπήσω, νὰ γεμίσω ἀπὸ Ἐκεῖνον!...

Ὁ Φύλακας Ἄγγελός μας
βοηθὸς στὸν καιρὸ τῆς «ἐξόδου» μας

Τὸ χειρόγραφο τῶν ἁμαρτιῶν μας*

Ὁταν ὁ Πνευματικὸς παπα-Γαβριὴλ ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸν κόσμο στὴν Νέα Σκῆτη, εἶχε ἀρρωστήσει πολὺ βαριά καὶ ἦταν πρὸς θάνατον ὁ Μοναχὸς Κύριλλος Κουμιώτης ἀπὸ τὴν Καλύβα τῆς «Ζωοδόχου Πηγῆς» καί, ἐπειδὴ πλησίαζε ἡ ὥρα τῆς ἐκδημίας του, κάλεσε τὸν Πνευματικὸ του νὰ ἐξομολογηθεῖ, τὸ ἔτος 1965.

Ὁ Πνευματικὸς του παπα-Ἐφραίμ προσπάθησε νὰ βοηθήσει τὸν πάσχοντα νὰ ἐξομολογηθεῖ, ἀλλὰ ὁ ἀσθενὴς ἔλεγε πὼς στὸν ἀριστερὸ ὦμο του ἦταν κολλημένο ἓνα χαρτί πὸν κάτι ἔγραφε, ἀλλὰ τί ἔγραφε δὲν μποροῦσε νὰ εἰπεῖ.

Πῆγε κι ἄλλος Πνευματικὸς, ὁ παπα-Χαράλαμπος ἀπὸ τὰ γύρω ἀσκητικὰ Καλύβια, ἀλλὰ κι αὐτὸς στάθηκε ἀδύνατο νὰ βοηθήσει τὸν ψυχορραγοῦντα Ἀδελφὸ Κύριλλο.

Τότε ὁ κατὰ σάρκα ἀδελφός του παπα-Νεόφυτος, Πνευματικὸς κι ἐκεῖνος, κάλεσε καὶ τὸν Γέροντα Πνευματικὸ παπα-Γαβριὴλ Λευτεριώτη, ὁ ὁποῖος, μ' ὅλη τὴν ἀδελφικὴ ἀγάπη, πῆγε κοντὰ στὸν ἀσθενῆ καὶ σὰν ἔμπειρος Πνευματικὸς, ὅταν τοῦ εἶπε γιὰ τὸ χαρτί, ρώτησε τὸν Μοναχὸ Κύριλλο νὰ τοῦ πεῖ τί ἀκριβῶς βλέπει.

Ὁ ἀσθενὴς εἶπε πὼς στὰ δεξιὰ βλέπει δύο λευκοφόρους Ἄγγελους καὶ στὰ ἀριστερὰ ἦταν ἔτοιμοι νὰ ἀρπάξουν τὴν ψυχὴ του πολλοὶ Δαίμονες, ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς ὁποίους μὲ τὴν οὐρὰ του ἔπαιζε μὲ τὸ κομποσκοῖνι τοῦ ἡσυχαστῆ Γέροντα Ἰωσήφ, πὸν βρισκόταν κι αὐτὸς ἐκεῖ.

Ὁ Πνευματικὸς παπα-Γαβριὴλ παρεκάλεσε ὅλους τοὺς Ἀδελφούς νὰ βγοῦν ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ ἀσθενῆ καὶ ρώτησε γιὰ δευτέρη φορὰ τὸν Μοναχὸ Κύριλλο νὰ τοῦ πεῖ τὰ κρυπτά τῆς καρδίας του.

Ἄφου ὁ ἀσθενὴς τὰ εἶπε ὅλα, τότε τὸν ἐρώτησε

ἂν τὸ χαρτί εἶναι ἀκόμα κολλημένο στὸν ὦμο του. Ὁ ἀσθενὴς ἀπάντησε πὼς ἦταν ἀκόμη ἐκεῖ.

Ὁ Πνευματικὸς τότε εἶπε στὸν Μοναχὸ Κύριλλο νὰ ρωτήσῃ τὸν Φύλακα Ἄγγελο νὰ τοῦ εἰπεῖ ἐκεῖνος τί γράφει τὸ χαρτί.

Ὁ Μοναχὸς Κύριλλος γύρισε πρὸς τοὺς Ἄγγελους καὶ τοὺς μίλησε σὲ γλῶσσα, πὸν ὁ Πνευματικὸς δὲν καταλάβαινε οὔτε μία λέξη ἀπ' αὐτὰ πὸν ἔλεγε. Κι ὁ Ἄγγελος τοῦ ἀπαντοῦσε στὴν ἴδια γλῶσσα.

Τότε ὁ παπα-Γαβριὴλ ἔβαλε τὸ πετραχήλι ἐπάνω στὸν ἀσθενῆ καὶ τὸν ἐρώτησε τί τοῦ εἶπε ὁ Ἄγγελος ὅτι γράφει τὸ χαρτί. Κι ὁ Μοναχὸς Κύριλλος τοῦ εἶπε δύο ἁμαρτίες πὸν αὐτὸς πρῶτα δὲν θυμόταν νὰ τὶς πεῖ.

Ὁ Πνευματικὸς, μόλις ἄκουσε αὐτὰ, τοῦ διάβασε τὴν συγχωρητικὴ Εὐχή.

Ὁταν τελείωσε, πῆρε τὸ πετραχήλι κι ὁ ἀσθενὴς εἶπε στὸν Πνευματικὸ πὼς τὸ χαρτί κόλλησε πάνω στὸ πετραχήλι καὶ ἔσβησαν τὰ ἁμαρτήματά του, πὸν ἦταν γραμμένα σ' αὐτό. Καὶ μὲ τὸν λόγο αὐτόν, παρέδωκε τὸ πνεῦμα καὶ κοιμήθηκε τὸν αἰώνιο ὕπνο τῶν μακαρίων.

Ἡ πεῖρα καὶ διάκριση τοῦ Πνευματικοῦ βοηθήθηκε τὸν Ἀδελφὸ Κύριλλο νὰ ἐξομολογηθεῖ καὶ νὰ καθαρισθεῖ ἀπὸ τὶς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες του, μὲ διερμηνεὰ καὶ βοηθὸ τὸν Ἄγγελο φύλακα τῆς ψυχῆς.

(* Ἀνδρέου Μοναχοῦ Ἀγιορείτου, Τὸ Γεροντικὸ τοῦ Ἁγίου Ὁρους, σελ. 408-409, ἐκδόσεις «Ἄθως», Ἀθήνα 2009. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

Οί Άγιοι Άγγελοι μᾶς προστατεύουν,
μᾶς ἐνδυναμώνουν, μᾶς φωτίζουν

Ἐντρεπόμεθα τὸν Φύλακα Ἄγγελό μας;*

Κάποιος ἐξομολογούμενος
μὲ πολλὴ ἀπλότητα μοῦ
ἔλεγε:

Ντρέπομαι τὸν Ἄγγελο μου καὶ τοῦ λέω:

Ἄγγελέ μου, γύρισε ἀπὸ ἐκεῖ καὶ μὴ μὲ βλέπης...

Ἔτσι, καὶ τὴν ὥρα ποῦ θὰ ντυθῶ, θὰ πλυθῶ, θὰ λουστῶ..., τὰ κάνω ὅλα μὲ συστολὴ λέγοντας τὴν εὐχή, γιὰ νὰ μὴν φύγη ὁ Ἄγγελός μου. **Νὰ ἀκούῃ τὴν προσευχή καὶ νὰ μένη κοντά μου. **Ἄς** ἔχη γυρισμένη τὴν πλάτη του, ἐμένα μοῦ εἶναι ἀρκετὸ νὰ τὸν αἰσθάνομαι δίπλα μου...**

Ὁ Ἄγγελος μὲ τὴν συνεχῆ προσευχὴ παραμένει πάντοτε κοντά μας. **Κ**αὶ ἰδίως ὅταν ἡ προσευχὴ εἶναι ζωντανή. **Μ**ία φορὰ τὸ ἔχω ἀκούσει αὐτό. **Δ**ὲν τὸ ξανάκουσα. **Γ**ιατὶ ὁ καθένας, ὅταν μένη μόνος του, δὲν ντρέπεται ἀπὸ τίποτα. **Λ**έει: «Δὲν μὲ βλέπει κανένας». **Δ**ὲν μπορεῖ νὰ ξεφύγῃς ὅμως ἀπὸ τὸ μάτι τοῦ Θεοῦ...

* * *

Κάποιος εὐλαβῆς Ἱερεὺς εἶχε τὴν εὐλογημένη συνήθεια νὰ σηκώνεται στὶς τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ γιὰ τέσσερις ὥρες νὰ προσεύχεται «κατὰ μόνας», μέχρι τὶς ἑπτὰ τὸ πρωῖ. **Σ**τὴν συνέχεια, μετέβαινε κανονικὰ στὸν Ναὸ ὅπου ἐφημέρευε, γιὰ νὰ κάνῃ τὴν καθιερωμένη Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου.

Μοναδική του πνευματικὴ φροντίδα ἦταν νὰ πολεμᾷ τὴν ὑπερηφάνεια, καλλιεργώντας τὴν ὑποποιοδὴ ταπείνωσι, τὴν ὁποία δίδασκε κατὰ πρῶτον μὲ τὴν ζωὴ του καὶ ὕστερα μὲ τοὺς λόγους του καὶ τὶς συμβουλές.

Κάποιο βράδυ «εἶδε» σωματικὰ ἢ ψυχικὰ, δὲν ξέρει!... ἓνα πλῆθος Ἁγίων Ἀγγέλων νὰ τὸν συνοδεύουν στὶς προσευχές του καὶ συγχρόνως νὰ τὸν φυλάσσουν μὲ πύρινες ρομφαῖες ἀπὸ τοὺς δαίμονες, ποῦ ἤθελαν

ὄχι μόνον νὰ τὸν ἐνοχλήσουν, ἀλλὰ ἂν μπορούσαν καὶ νὰ τὸν κατασπαράξουν. **Ἡ** παρουσία τους ὅμως τὸν γέμισε ἀπὸ πίστι, ἀπὸ σιγουριὰ καὶ ἀσφάλεια, ἀφοῦ οἱ Ἄγγελοι εἶναι οἱ ἁγιασμένοι φρουροὶ καὶ φύλακες «τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν».

Καὶ ἀσυναίσθητα, λέγοντας τὴν εὐχούλα «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με», διέκοψε τὴν προσευχὴ του καὶ πῆγε στὰ δωμάτια τῶν ἐννέα παιδιῶν του, τῆς Πρεσβυτέρας καὶ τοῦ ὑπέργηρου πατέρα του. **Κ**αὶ εἶδε στὸν καθένα τους, πλάϊ στὸ προσκεφάλι τους, ὅτι ὑπῆρχε ἀπὸ ἓνας Ἄγγελος-Φύλακας!... **Κ**αὶ στὸ βάθος εἶδε «δεμένους» τοὺς δαίμονες, ἀδυνατώντας νὰ τοὺς βλάψουν...

Καὶ τότε κατάλαβε ἐκεῖνος ὁ παπούλης πὼς ὅσοι ἀπὸ τοὺς λειτουργοὺς τοῦ Ὑψίστου, ἢ ἀπὸ τοὺς ἀπλοῦς καὶ θεοσεβεῖς γονεῖς, στηρίζουν ὅλη τους τὴν ἐλπίδα στὸν Θεό, αὐτὸς τοὺς φυλάει ἀπὸ κάθε κίνδυνο καὶ κακὸ διὰ τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων Του.

Ἐνα βροχερὸ χειμωνιάτικο ἀπόγευμα, ποῦ ὁ Ἱερεὺς αὐτὸς ἀνεπαύετο, λόγῳ ἀσθένειας στὸ κρεβάτι του, ὁ μέγας του γυιός, σήμερα κι αὐτὸς στὶς τάξεις τῶν Κληρικῶν, εἶδε ἓναν Ἄγγελο δίπλα στὸν κοιμισμένον πατέρα του, ὄχι μόνον νὰ τὸν φυλάσσει, ἀλλὰ καὶ νὰ τοῦ σφουγγίξῃ τὸν ἰδρώτα τοῦ μετώπου του!

* * *

Χριστιανοί μου!... **Ν**ὰ μὴν φοβούμεθα. **Δ**ὲν εἴμεθα ποτὲ μόνοι μας, ἂν ἀγωνιζώμεθα σωστά. **Μ**αζί μας εἶναι πλῆθος Ἁγίων Ἀγγέλων, ποῦ εἶναι σταλμένοι ἀπὸ τὸν Θεό, γιὰ νὰ μᾶς προστατεύουν ἀπὸ μύριους κινδύνους καὶ νὰ μᾶς φρουροῦν, νὰ μᾶς ἐνδυναμώνουν τὴν πίστι καὶ νὰ μᾶς φωτίζουν.

Γι' αὐτὸ νὰ προσευχώμεθα στοὺς Ἁγίους Ἀγγέλους μὲ πολλὴ πίστι καὶ πνεῦμα μετανοίας καὶ συντριβῆς.

(*) Πρωτοπρεσβυτέρου Στεφάνου Κ. Ἀναγνωστοπούλου, Γνώσις καὶ Βίωμα τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, σελ. 168, 192-193, Πειραιᾶς 2005. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

Ως Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, στην καθημερινή λατρευτική μας ζωή, κάνουμε χρήση μερικῶν ἀντικειμένων, ὅπως εἶναι τὸ Κερί, τὸ Λιβάνι, τὸ Καντήλι, τὸ Πρόσφορο, τὸ Ἀντίδωρο, ὁ Σταυρὸς ἢ μετέχουμε σὲ ἱεροπραξίες, ὅπως εἶναι ἡ Ἀρτοκλασία, τὰ Μνημόσυνα, τὰ Μυστήρια κ.ἄ.

Ὅμως, ἐνῶ τὰ ζοῦμε καὶ τὰ χρησιμοποιοῦμε, ἀγνοοῦμε τὴν σημασία καὶ τὴν χρῆση τους.

Τὸ Καντήλι*

Χρονολογικὴ ὑπαρξή

Πρὶν ἀπὸ τὸν Χριστιανισμό, οἱ ἔθνικοί, ὄχι σπάνια, κρεμοῦσαν χρυσὴ ἀκοίμητη λυχνία ἐνώπιον εἰδώλων καὶ ἀγαμάτων.

Ἀνέσπερο καὶ ἄσβεστο τηροῦσαν τὸ πῦρ τῆς Ἑστίας οἱ παρθένες Ἑστιάδες τῆς Ρώμης.

Στὴν Σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου τῶν Ἰουδαίων ἔλαμπε ἡ ἐπτάφωτος λυχνία, κατασκευασμένη ἀπὸ καθαρὸ χρυσάφι. **Σ'** αὐτὴν ἔκαιγαν ἔλαιον «ἄτρυγον καθαρὸν», λάδι δηλαδὴ παρθένο καὶ καθαρὸ.

Οἱ πρῶτοι Χριστιανοί, ποὺ προήλθαν εἴτε ἀπὸ Ἰουδαίους εἴτε ἀπὸ εἰδωλολάτρες, μεταφύτευσαν τὴν θρησκευτικὴ τους συνήθεια στὰ κέντρα τῆς νέας λατρείας των. **Ἔτσι** ἄναβαν καντήλια, γιὰ νὰ μὴν λησμονήσουν ποτὲ τὶς δύσκολες καὶ ζωτικὲς ἐκεῖνες ἡμέρες τῶν παλαιῶν διωγμῶν.

Λυχνίες ἢ καντήλια βρέθηκαν ἀπὸ ἀρχαιολόγους στὶς κρύπτες καὶ κατακόμβες τῆς Ρώμης, τῆς Καρχηδόνας, τῆς Ἀλεξάνδρειας καὶ τῆς Παλαιστίνης, μὲ τὶς ἐξῆς ἐπιγραφές: «Φῶς ἐκ φωτός» καὶ «Φῶς Χριστοῦ φαίνει πᾶσι».

Σημασία καὶ συμβολισμὸς

Ἀπὸ τὶς ἀνωτέρω ἐπιγραφές συμπεραίνουμε, ὅτι τὸ καντήλι συμβολίζει τὸ ἀνέσπερο Φῶς, ποὺ εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ καλούμαστε καὶ ἐμεῖς νὰ τὸν μιμηθοῦμε.

• **Νὰ** φωτίσουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας μὲ τὸ φῶς τῆς γνώσεως. • **Νὰ** γίνουμε φῶτα, ὅπως οἱ μαθητὲς τοῦ Μεγάλου Φωτός. • **Νὰ** γίνουμε φωστῆρες στὸν κόσμον μὲ τὴν καθαρὴ ζωὴ μας. • **Νὰ** ὀδηγηθοῦμε στὴν ἰδικὴ Του λάμψη, κρατοῦντες ἄσβεστη τὴν λυχνία μας, ὅπως οἱ πέντε φρόνιμες παρθένες.

Ἄν κάθε Χριστιανὸς γίνῃ λύχνος, κάθε ἐκκλησία ἐπτάφωτος λυχνία καὶ κάθε Μητρόπολις πολυέλαιος, τότε πραγματικὰ θὰ λάμψει τὸ Φῶς τοῦ Χριστοῦ στὴν γῆ.

* * *

Ὁ Ἐπίσκοπος Ἀχρίδος Νικόλαος Βελμίροβιτς ἀναφέρει ἐπτὰ λόγους, γιὰ τοὺς ὁποίους ἀνάβου-

με τὸ καντήλι.

1. **Γιὰ** νὰ μᾶς θυμίζει, ὅτι ἡ Πίστη μας εἶναι Φῶς. Ὁ Χριστὸς εἶπε: «ἐγὼ εἰμὶ τὸ φῶς τοῦ κόσμου». **Τὸ** φῶς τῆς καντήλας, μᾶς θυμίζει τὸ Φῶς, μὲ τὸ Ὅποιο ὁ Χριστὸς καταυγάζει τὶς ψυχές μας.

2. **Γιὰ** νὰ μᾶς θυμίζει, ὅτι ἡ ζωὴ μας πρέπει νὰ εἶναι φωτεινὴ, ὅπως τῶν Ἀγίων, τοὺς ὁποίους ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὀνομάζει «τέκνα φωτός».

3. **Γιὰ** νὰ ἐλέγχονται ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ τὰ σκοτεινά μας ἔργα, οἱ κακές μας ἐνθυμήσεις καὶ ἐπιθυμίες καὶ νὰ ἐπανερχόμαστε στὸ δρόμον τοῦ Φωτός τοῦ Εὐαγγελίου, ὥστε νὰ πραγματοποιεῖται ὁ λόγος τοῦ Κυρίου: «οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (Ματθ. ε' 16).

4. **Γιὰ** νὰ μᾶς θυμίζει τὸ ἀδιάλειπτον τῆς προσευχῆς. **Κάθε** φορὰ ποὺ εἶναι ἀναμμένο τὸ καντήλι, μᾶς θυμίζει, ὅτι πρέπει νὰ γίνῃται προσευχή.

5. **Γιὰ** νὰ εἶναι φόβητρο στὶς δυνάμεις τοῦ σκότους, ποὺ μᾶς ἐπιτίθενται μὲ πονηριὰ πρὶν καὶ κατὰ τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς καὶ θέλουν νὰ ἀπομακρύνουν τὴν σκέψη μας ἀπὸ τὸν Θεό. **Οἱ** δαίμονες ἀγαποῦν τὸ σκοτάδι καὶ τρέμουν τὸ Φῶς, τὸ Φῶς τοῦ Χριστοῦ, ποὺ φωτίζει ἐκείνους ποὺ ἀγαποῦν τὸν Χριστό.

6. **Γιὰ** νὰ μᾶς παρακινεῖ σὲ αὐτοθυσία. **Ὅπως** δηλαδὴ μὲ τὸ λάδι καίγεται στὸ καντήλι τὸ φυτίλι, ἔτσι καὶ τὸ ἰδικὸ μας θέλημα νὰ καίγεται μὲ τὴν φλόγα τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Χριστό καὶ νὰ ὑποτάσσεται πάντοτε στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

7. **Γιὰ** νὰ μάθουμε, ὅτι ὅπως δὲν ἀνάβει τὸ καντήλι χωρὶς τὰ ἰδικὰ μας χέρια, ἔτσι καὶ τὸ ἐσωτερικὸ καντήλι τῆς καρδιᾶς δὲν ἀνάβει χωρὶς τὰ χέρια τοῦ Θεοῦ. **Οἱ** κόποι τῶν ἀρετῶν μας εἶναι ἡ ἀπαραίτητη

Το σιτάρι της άμαρτίας

Η Αργία της Κυριακής *

Ένα παιδαγωγικό θαυμαστό γεγονός συνέβη κάποτε στους Πατέρες της Μονής, πού έγινε γνωστό και στους περιοίκους, οι οποίοι και το διηγούνται.

Οί Μοναχοί πήγαιναν κι έσπερναν στα πεδινά Μετόχια της Μονής σιτάρι, για να έξοικονομούν το ψωμί της χρονιάς και για να έχουν να φιλοξενούν και να βοηθούν τους φτωχούς.

Κάποτε έπηγαν κι έσπειραν σιτάρι στον «Άη-Θανάση», ένα Μετόχι της Μονής.

Ήρθε τὸ Σάββατο τὸ ἀπόγευμα καὶ τοὺς ἔμεινε ἄσπαρτη μιὰ λωρίδα ἀπὸ τὸ κτῆμα.

Ένας ἀπὸ τοὺς Μοναχοὺς, μὲ τὴν σκέψη νὰ μὴν ξαναρθοῦν πάλι γιὰ κείνο τὸ λίγο πὺ ἔμεινε, παρασύρθηκε καὶ τὸ ἔσπειρε χαράματα τῆς Κυριακῆς!

Όταν ἤρθε ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ, πρόσεξαν πὺς σ' αὐτὴν τὴν λωρίδα, πὺ σπάρθηκε Κυριακῆ, τὸ σιτάρι ἦταν διπλάσιο σὲ ὕψος!

Τοὺς ἔκανε ἐντύπωση καὶ ὁμολόγησαν στὸν Ἡγούμενο, ἕναν φωτισμένο καὶ ἀγιασμένο ἄνθρωπο, τί εἶχε συμβεῖ.

Έκεινος, πρὸς μεγάλη ἔκπληξή τους, ἔδωσε ἐντολή νὰ μὴν τὸ θερίσουν τὸ κομμάτι αὐτό, ἀλλὰ ἀφοῦ θερίσουν τὸ ὑπόλοιπο κτῆμα, νὰ τὸ κάψουν!

Έτσι κι ἔκαναν.

Τὴν στιγμή ὅμως πὺ καιγόταν τὸ σιτάρι τῆς ἄμαρτίας, κάτι ἔσκασε τόσο δυνατά, σὰν νὰ ἦταν δυναμίτις!

Τρόμαξαν οἱ Μοναχοὶ καὶ κατάλαβαν τὴν παγίδα τοῦ κακοῦ καὶ τὴν ἄμαρτία.

Ο ἔνοχος μετανοημένος, ἀφοῦ ἐνημέρωσε τὸν Γέροντα, ζήτησε συγχώρηση καὶ ἀπεφάσισε, ὅσο κι ἂν εἶναι ἀνάγκη, τὴν Κυριακῆ νὰ τὴν φυλάει ἀπὸ ἐργασία.

(*) Ἱερᾶς Γυναικείας-Κοινοβιακῆς Μονῆς Παναγίας Βαρνάκοβας, Θαύματα τῆς Παναγίας, σελ. 35, Δωρίδα 2005. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

καύσιμη ὕλη, δηλαδὴ τὸ φυτίλι καὶ τὸ λάδι, πὺ για νὰ ἀνάψουν καὶ νὰ φωτίσουν, χρειάζεται τὸ «πῦρ» τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Τί ὑλικά θὰ χρησιμοποιοῦμε;

Ένα καθαρὸ ποτήρι, καθαρὸ λάδι ἐλιάς (ὄχι σπορέλαια), καὶ φυτίλι εἴτε ἀπὸ εἰδικὰ φυτὰ τοῦ βουνοῦ, εἴτε ἀπὸ νῆμα.

Χρησιμοποιοῦμε ἐλαιόλαδο γιὰ νὰ θυμόμαστε τὴν Προσευχὴ τοῦ Ἰησοῦ στὸν Κῆπο τῆς Γεθσημανῆ, ὅπου ὑπῆρχε ἐλαιώνας. Τὸ ἐλαιόλαδο εἶναι τὸ καλύτερο λάδι καὶ τὸ πιὸ καθαρὸ καὶ αὐτὸ θὰ προσφέρουμε στὸν Θεό. **Ά**ς μὴν μᾶς διακατέχει ἡ τσιγγουνιά, ὅπως κάποτε τὸν Κάϊν.

Τὸ ἄναμμα τοῦ καντηλιοῦ μὲ ἐλαιόλαδο εἶναι μιὰ μικρὴ ἰδικὴ μας θυσία, σημεῖο καὶ δεῖγμα τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ ἀγάπης, πὺ ὀφείλουμε στὸν Θεὸ γιὰ τὴν μεγάλη Θυσία πὺ ἔκανε γιὰ μᾶς.

Μὲ αὐτὴν καὶ μὲ τὴν προσευχὴ μας Τὸν εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ζωὴ, γιὰ τὴν ὑγεία, γιὰ τὴν σωτηρία καὶ γιὰ ὅλα ὅσα μᾶς χαρίζει ἡ θεϊκὴ καὶ ἄπειρη Ἀγάπη Του.

Τί κάνουμε

τὰ χρησιμοποιούμενα ὑλικά;

Τὰ μαζεύουμε καὶ τὰ θάπτουμε στὸν κῆπο ἢ τὰ ρίχνουμε στὴν θάλασσα, ποτὲ ὅμως στὰ σκουπίδια.

Ποῦ καὶ πότε

ἀνάβουμε τὸ καντήλι;

Άκοίμητο καντήλι πρέπει νὰ διατηροῦμε στὸ Εἰκονοστάσι τοῦ σπιτιοῦ μας γιὰ νὰ μᾶς θυμίζει, ὅτι ὁ πνευματικὸς ἀγώνας γιὰ τὴν σωτηρία μας ὀφείλει νὰ εἶναι ἀκοίμητος, ἀνύστακτος, γεμάτος φῶς.

Τὸ ἀνάβουμε μπροστὰ στις Εἰκόνες στοὺς Ἱερὸς Ναοὺς, πάνω στὴν Ἁγία Τράπεζα, στὴν ἱερὴ Πρόθεση, καὶ στοὺς τάφους τῶν προσφιλῶν κοιμημένων μας, στὰ Κοιμητήρια.

(*) Πρεσβυτέρου Γεωργίου Ἀ. Καλπούζου, Συμβουλευτικὸ Ἐγχειρίδιο Ὁρθοδόξου Λατρευτικῆς Ζωῆς (Αὐτονόητα, ἀλλὰ τόσο ἄγνωστα θέματα), ἐκδόσεις «Φωτοδότες», σελ. 8-10, Ἀθήνα 2008. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

«Σε παρακαλώ!»: η ευγένεια
των Αγίων Αγγέλων

Ὁ Ἀκοίμητος Φύλακας-Ἄγγελος τοῦ Ναοῦ, τῆς Ἁγίας Τράπεζας*

Κάποτε ἓνας Ἱερεὺς μοῦ
διηγήθηκε τὰ ἐξῆς.

Κάποιο βράδυ, πῆγε κά-
πως ἀργὰ στὴν Ἐκκλη-
σία, γιατί εἶχε ξεχάσει
κάτι, πού ἔπρεπε ὀψω-
δήποτε νὰ τὸ πάρῃ.

Τὴν ξεκλείδωσε καὶ
μπήκε μέσα. Ἦταν
σκοτεινά.

Ἀπὸ τὴν Ὁραία Πύλη,
τὴν ὁποία εἶχε ξεχάσει
ἀνοιχτή (δὲν εἶχε τραβήξει
τὴν κουρτίνα, ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχαν καὶ βημό-
θυρα στὴν Πύλη), βλέπει ἓναν ἀστραφτερό
Ἄγγελο μὲ ξίφος πύρινο στὸ χέρι, νὰ στέκε-
ται δίπλα στὴν Ἁγία Τράπεζα!

Τρόμαξε τόσο πολὺ, πού τράπηκε σὲ φυγή!
Φοβήθηκε!...

Φθάνοντας στὸν Νάρθηκα (ὁ Ναὸς ἦ-
ταν μεγάλος), ἀκούστηκε μιὰ φωνή: «Στά-
σου!...».

Στάθηκε, λοιπόν, κοκκάλωσε! μαρμάρωσε!

- **Μὴ** φοβάσαι,... τοῦ εἶπε πολὺ γλυκὰ ἡ
φωνή. Εἶμαι ὁ Ἄγγελος-Φύλακας τοῦ Ναοῦ.
Ὅταν μιὰ Τράπεζα σὲ ἓναν Ναὸ καθαγιά-
ζεται καὶ γίνεται Ἁγία, ὁ Κύριος, ὁ Παντο-
κράτωρ, ὁ «Βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ
Κύριος τῶν κυριευόντων», τοποθετεῖ ἓναν
ἀκοίμητο Ἄγγελο-Φύλακα δίπλα στὴν Ἁγία
Τράπεζα.

Καθ’ ὄν χρόνον ἔλεγε αὐτὰ ὁ Ἄγγελος, ὁ
Ἱερεὺς ἦταν ἀκίνητος στὸν Νάρθηκα καὶ ἄ-
κουγε ἔντρομος, μὲ τὴν πλάτη πρὸς τὸ Ἱερό.

Καὶ συνέχισε μὲ ἀκόμη πιὸ γλυκεῖα φω-

νὴ ὁ Ἄγγελος:

- **Ἔλα**, γύρισε, κλείσε, σὲ παρακαλῶ, τὴν
Ὁραία Πύλη, πού ξεχάσες ἀνοιχτή...

• **Ὁ Ἄγγελος** εἶπε στὸν Ἱερέα «σὲ παρα-
καλῶ»! Πόσοι ἀπὸ ἐμᾶς λέμε στὸν σύν-
τροφό μας, στὸ παιδί μας, στὸν ἀδελφό
μας, στὸν πλησίον μας, «σὲ παρακαλῶ»!
Πόσοι;

Γύρισε ὁ Ἱερεὺς –τοῦ εἶχε φύγει ὁ φόβος
καὶ ὁ τρόμος· μέσα του βασίλευε γαλήνη–
καὶ δὲν εἶδε πλέον τὸν Ἄγγελο.

Προχώρησε δισταχτικά, ἀλλὰ τώρα χω-
ρὶς φόβο· μὲ σεβασμό. **Μὲ** συστολή καὶ δέ-
ος ἔπιασε τὴν κουρτίνα τῆς Ὁραίας Πύλης
καὶ σιγὰ-σιγὰ τὴν ἔκλεισε.

Μέσα του ὅμως ἄρχισε νὰ ἀναρωτιέται:
«Μὴν ἦταν φαντασία μου;!... Μήπως ὄνει-
ρευόμουν;... Μήπως ἔχω παραισθήσεις;...».

Ὡς ἀπάντησι ὅμως, ἄκουσε μυριάδες φω-
νὲς Ἀγγέλων νὰ ψάλλουν τὸ «Ἄξιόν ἐστι».
(Ὁ Ναὸς ἦταν ἀφιερωμένος στὴν Ὑπερ-
αγία Θεοτόκο).

Δὲν ἄντεξε στὸ ἄκουσμα τῆς γλυκειᾶς
αὐτῆς ἀγγελικῆς ψαλμωδίας καὶ λιποθύ-
μησε! **Ἔπεσε** κάτω!...

Ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγο συνῆλθε, πῆγε
σπίτι του καὶ δὲν μίλησε σὲ κανέναν. **Μετὰ**
ἀπὸ 15 χρόνια, μοῦ τὰ διηγήθηκε, λίγο πρὶν
ἀπὸ τὸν θάνατό του.

(* Πρωτοπρεσβυτέρου Στεφάνου Κ. Αναγνωστο-
πούλου, Ἑρμηνεῖα στὴν Θεία Λειτουργία μέσα ἀπὸ
πραγματικά γεγονότα καὶ ἐμπειρίες Ἁγίων, Ἱερέων,
Μοναχῶν καὶ Πιστῶν – Ἐμπειρίες κατὰ τὴν Θεία
Λειτουργία, σελ. 36, Πειραιᾶς 2003. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

• **Ταχυδρομικὴ Διεύθυνσις:** Ἱερά Μονὴ Ἁγίων Ἀγγέλων, 145 65 Ἅγιος Στέφανος, Τ.Θ. 51891, Ἑλλάδα - GR
• **Ἡλεκτρονικὴ Διεύθυνσις (e-mail):** mhangels@otenet.gr • **Ἀριθμὸς τηλεφωνικῆς κλήσεως:** (+30) 22950 22582
• **Τηλεαντίγραφο (FAX):** (+30) 22950 22582 • **Ἐκδίδεται σὲ ὀκτώ γλώσσες:** Ἑλληνικά, Ρωσικά, Ἀγγλικά,
Γαλλικά, Ἰταλικά, Σουηδικά, Τσεχικά, Γεωργιανὰ (βλ. www.hsir.org/Publications_el/OikodomiParamythia.html) • **Διανέμεται καὶ ἀποστέλλεται** δωρεάν • **Μὲ τὴν εὐλογία καὶ ἐπιστασία** τοῦ † Μητροπολίτου
Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ, τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος.